

*Корнієнко О. О.,**доктор філологічних наук,**професор кафедри світової літератури та теорії літератури
Українського державного університету імені Михайла Драгоманова**Гудована Н. Ю.,**аспірантка кафедри української літератури**Українського державного університету імені Михайла Драгоманова*

ПОСТМОДЕРНІ ОЗНАКИ ХУДОЖНЬОЇ ПРОЗИ ВОЛОДИМИРА ДАНИЛЕНКА

Анотація. Статтю присвячено дослідженню розвитку постмодерного дискурсу в сучасній українській літературі на прикладі прозової творчості Володимира Даниленка. Відзначено, що у творах письменника постмодерний ігровий модус реалізується через сюжетно-композиційну організацію («Кохання в стилі бароко»), це роман-квест, що передбачає «подорож» головних персонажів до певної мети через подолання труднощів. Подекуди прийом гри реалізується за допомогою інтертекстуальних зв'язків: комбінуючи сюжети, образи й цитати з різних літературних текстів попередніх епох; надаючи їм нових сенсів, автор продукує новий мистецький твір («Маски Діани Стогодюк»).

У процесі дослідження творчої спадщини В. Даниленка було визначено й схарактеризовано такі типи інтертекстуальних зв'язків: із фольклором, античною міфологією і біблійними текстами, творами української та зарубіжної літератур, власними творами. Серед постмодерних прийомів, використаних у романі «Клуб «Старий Пегас»», – зображення національного мистецького життя пострадянської доби, висміювання колоніального мислення української мистецької інтелігенції тощо.

Окремим типом інтертекстуальних зв'язків у прозі В. Даниленка є ремінісценції і алюзії на власні твори, а наскрізним образом є образ фатальної і загадкової жінки, яка відіграє важливу роль у житті героя. Аналіз прозових творів В. Даниленка дає підстави виділити серед важливих ознак його творчості наявність іронічності і деструкції, що реалізована у прозі на різних рівнях – стильовому, жанровому, хронологічному.

Зроблено висновок про перевагу у прозовій спадщині таких постмодерних ознак, як інтертекстуальні зв'язки з усною народною творчістю, літературою попередніх епох, міфологією і біблійними текстами, а також із власною творчістю, наявне переосмислення морально-етичних і ціннісно-світоглядних орієнтирів, оригінальна організація текстового матеріалу, наповнення його новими сенсами, а також створення основи для множинного інтерпретаційного підходу до тексту літературного твору.

Ключові слова: постмодернізм, В. Даниленко, проза, інтертекстуальність, іронічність, гра, деструкція.

Постановка проблеми. Постмодернізм у пострадянських (постколоніальних) культурах виник як опозиція до соціалістичного реалізму, у руслі деідеологізації мистецтва в умовах реабілітації національної й історичної пам'яті, ревізії морально-етичних і зміни естетичних орієнтирів. Близькою до есте-

тичної позиції митців-вісімдесятників, представники якого (Ю. Андрухович, О. Забужко, І. Римарук, Ю. Іздрик) започаткували постмодернізм в українській культурі, є творчість сучасного прозаїка й літературознавця, представника «житомирської прозової школи» Володимира Даниленка. Про належність до постмодерністів свідчить його активна діяльність: полеміка з художніми тенденціями попередніх десятиліть, трансформація морально-етичних норм у творах, осмислення української і зарубіжної класики, творча рецепція фольклорних джерел і міфопоетичних моделей, асоціативність історико-суспільного характеру, пошук шляхів відновлення гармонії людини і світу, поглиблений психологізм, іронія, схильність до екзистенціалістського філософування [1]. Проте зазначені особливості потребують детального розгляду в межах літературознавчого аналізу творів Володимира Даниленка.

Аналіз останніх публікацій. Художньо-стильові, сюжетно-композиційні особливості, а також специфіку образної системи окремих творів Володимира Даниленка в контексті українського літературного процесу аналізували І. Бабич, І. Богдан-Терещенко, О. Вещикова, О. Галич, Н. Зборовська, Н. Козачук, В. Терлецький, О. Федосій, В. Шнайдер.

Мета статті – проаналізувати ознаки постмодернізму в художній прозі Володимира Даниленка.

Виклад основного матеріалу. Сучасний постмодернізм це полікультурний феномен осмислення дійсності сформувався під впливом інформаційного середовища, і характеризується визнанням вторинності сучасної культури, а також продукуванням мистецьких творів на основі гри із досягненням попередніх епох, на підґрунті їх переосмислення і довільного комбінування. Саме тому посилений модус гри стає однією з визначальних ознак постмодерної літератури, що виявляється як спосіб світовідчуття і ставлення до світу, а також у активізації ігрових прийомів.

У постмодерних творах гра увиразнює іронічність, скептичність, сприяє реалізації художньої умовності, образності та жанрової специфіки твору. Аналіз художніх творів В. Даниленка підтверджує, що прийом гри реалізується у них через сюжетно-композиційну організацію. Наприклад, «Кохання в стилі бароко» (2009) – своєрідний роман-квест, що передбачає «подорож» головних персонажів до певної мети через подолання труднощів. Подібний сюжетно-організаційний прийом відомий ще з давнини. Він проявляється у героїчних міфах народів світу (наприклад, дванадцять подвигів Геракла

у давньогрецькій міфології та ін.), чарівних казках у фольклорі, і, звісно, у творах світової літератури, починаючи з античних часів «Одіссея» Гомера, «Енеїди» Вергілія до нього зверталися й такі популярні автори, як Дж. Толкін, Д. Браун, А. Сяпковський та ін.

Приєм гри може реалізуватися письменником за допомогою інтертекстуальних зв'язків: комбінуючи сюжети, образи й цитати з різних літературних текстів попередніх епох тощо. Надаючи їм нових сенсів, автор продукує новий мистецький твір. Для творчості В. Даниленка властиві такі типи інтертекстуальності: поєднання із фольклором, з античною міфологією і біблійними текстами, із творами української та зарубіжної літератур, з власними творами. Зв'язок з усною народною творчістю прослідковується вже на рівні заголовків, наприклад, у назві «Свято гарбузової княгині» міститься натяк на народний обряд сватання, коли, дівчина, відмовляючись вийти заміж за юнака, підносила йому гарбуз, замість хустки. А «Різдвяна казка» відсилає читача до календарної обрядовості і звичаїв, пов'язаних зі святкуванням Різдва.

Потужні інтертекстуальні зв'язки із фольклором спостережено в романі «Кохання в стилі бароко» на рівні сюжету: про заховані скарби, які охороняє нечиста сила (розповіді про печери, що сполучають Чернігів і Київ; Голосіївський ліс і печери, у яких ховали свої скарби розбійники і давні жреці); зустрічі людини з нечистою силою (Хазяїном, що живе у підземеллях Зеленого театру; зустріч Івана Сулими із Баал-Зебулом; зустріч Валерія Колядевича зі смертю в образі Юлії Маринчук); кохання людини з фантастичною істотою (мавкою, русалкою, нявкою), стосунки із відьмами (розповіді про Лису гору в Києві), знахарками (про батуринську знахарку Явдоху Ропуху, київського підприємця Леоніда Родзянка) тощо. Водночас вважаємо, що письменник не прагне надати нового змісту використаним сюжетам і образам, розширити їхнє значення чи трансформувати його відповідно до мистецького задуму.

Окремим типом інтертекстуальності у тексті В. Даниленка є ремінісценції і алюзії на власні твори: у романі «Маски Діани Стогодюк» (2021) є ремінісценція на роман «Клуб “Старий Пегас”» (2019). Наскрізним образом для творів В. Даниленка є образ фатальної і загадкової жінки, яка відіграє важливу роль у житті героя: Юлія Маринчук («Кохання в стилі бароко»), Кароліна Гулій («Капелюх Сікорського» 2010), Тая-киз («Газелі бідного Ремзі» 2008), Ольга Фафлей («Тіні в маєтку Тарновських» 2012), Ганна Жебрий («Клуб “Старий Пегас”»), Діана Стогодюк («Маски Діани Стогодюк»).

Алюзії на сюжети й образи з античної міфології, біблійні тексти наявні в оповіданні «Посмішка Савула» (античний міф про Пігмаліона), новелі «Смерть учителя» (образ Іуди), оповіданні «Тір-лір-лі» (євангельський сюжет про народження й розп'яття Ісуса Христа). У романі «Кохання в стилі бароко» зазначений тип інтертекстуальних зв'язків репрезентовано через образ Баал-Зебула, що походить з асиро-вавилонської міфології, а згодом згадується в Старому Завіті як божество, якому поклонялися филистимляни, а в Євангелії – як князь бісів. Н. Яблонська зазначає, що, «будучи письменником-вісімдесятиником, В. Даниленко демонструє апокаліптичне мислення, яке реалізується в демонічному образі Баал-Зебула (Вельзевула) як алюзії на Мефістофеля («Фауст» Й. Гете)» [2, с. 125].

У традиціях постмодернізму у творах В. Даниленко згадує й представників сучасної йому української літератури, зокрема

й Валерія Шевчука. До його творчості В. Даниленко звертається в оповіданні «Слива кісточка», в романі «Кохання в стилі бароко», повістях «Усипальня для тарганів» і «Дзеньки-бреньки». Зокрема у «Дзеньки-бреньки» включено епізод зустрічі знакових постатей української літератури від часів Київської Русі (Боян і Нестор Літописець) до сучасності (Валерій Шевчук, Оксана Забужко, Сергій Жадан), а також відомих літературознавців (Григорій Грабович, Юрій Шерех) у шинку (письменницькому кафе «Еней»). Автор у бурлескній формі описує їх як звичайних людей з усіма їхніми вадами і дивацтвами: «Біля Сквороди сидів Валерій Шевчук, підсипав салат олів'є, мовчав і закохано дивився на нього» [3, с. 174]. Роман «Кохання в стилі бароко» містить епізод, коли герої Валерій Колядевич і Юлія Маринчук їдуть до Житомира і зустрічають дивну процесію, яку очолює «місцева знаменитість – Валерій Шевчук» [4, с. 114], якого оточують найяскравіші персонажі творів: – козопас Іван («Дім на горі»), горбунка Зоя («Горбунка Зоя»), Місяцева Зозулька («Місяцева зозулька із ластів'ячого гнізда»), Рая-Чортиця («Чортиця»), Віталік Волошинський («Стежка у траві»), Лаврентій («На полі смиренному»), Гальшка («Птахи з невидимого острова»), панотець з Гапонівки («Сповідь»), старий Підгасцький («Двоє на березі»). Відзначимо, що В. Шевчук називає зацікавленість В. Даниленка своєю постаттю літературною грою. Літературознавиця Н. Козачук стверджує, що «запозичені з творів Валерія Шевчука персонажі Володимира Даниленка змальовані в іронічному ключі, а тому набувають нових ознак» [5].

Отже, іронічність – важлива ознака прозової творчості В. Даниленка, наслідок кризового стану пострадянської і постколоніальної дійсності кінця ХХ – початку ХХІ ст. Н. Яблонська вважає, що «художня проза Володимира Даниленка синтезує різні рівні іронічності – світоглядну, антитоталітарну, постмодерністську» [2, с. 105].

Постмодерним творах В. Даниленка притаманні ознаки іронічного письма: «прихована авторська іронія, іронічна гіперболізація, карикатурність персонажів, гротескні образи, іронічно-комедійний контраст, модель персонажа як суперечливої істоти з деструктивною свідомістю і роздвоєним внутрішнім світом» [6]. Зокрема у гротескно-сатиричному романі «Клуб “Старий Пегас”» на рівні назви твору наявний іронічний підтекст. У світовій культурі Пегас постає як символ натхнення й захисник творчих людей, афоризм «осідлати Пегаса» означає «зловити своє натхнення», «стати поетом». Зважаючи на це, назва мистецького об'єднання (натяк на Національну спілку письменників України) «Старий Пегас» має іронічне забарвлення, адже Пегаса зазвичай зображують як молодого породистого гарного коня з крилами.

У романі «Клуб “Старий Пегас”» В. Даниленко у викривальному тоні зображує національне мистецьке життя пострадянської доби, висміює колоніальне мислення української мистецької інтелігенції тощо. О. Бондаренко стверджує: «У творі показано як застійні явища, котрі лишилися в Україні з радянських часів, так і вже нові, теж мало приємні, які з'явилися в незалежній Україні... Це твір – роман-симулякр, де сатирично зображені імітація творчості, науки, культури й почуттів, відвертою пародією на світ, у якому немає нічого справжнього» [7]. Підтвердженням позиції науковця, на нашу думку, є те, як з іронією письменник описує конкурс на крашу гумористичну п'єсу, організований клубом: голова журі Микита

Косогляд «був старий, глухий, переплутував дні тижня, забував, який зараз рік, не запам'ятовував імена людей» [8, с. 70], а на врученні премії він спотворив назву п'єси переможця Маркіяна Хруня. Карикатурно зображені й інші члени клубу «Старий Пегас»: Жора Підик постійно шукає, де випити; Оріся Кука без запрошення відвідує усі фуршети і скрізь виступає з промовами; сімдесятирічна поетеса Зоя Стрикало намагається звабити значно молодшого за себе Юлія Солодчука; Броніслав Нищота здатний виголошувати тільки некрологи. Імена героїв промовисті, а іронічність репрезентована у творах В. Даниленка і на мовному рівні. Така іронічність щодо власних імен наявна й у романі «Маски Діани Стогодюк»: героїня, глузуючи з того, що Ірен Давимуха є прихожанином Української православної церкви Московського патріархату, нагадує, що він – Давимуха, а не Мухобоев. Окрім того, у назві роману «Маски Діани Стогодюк» убачаємо маніпуляції зі значеннями: Стогодюк («сто років») та Стогадюк, як її дражили в школі («сто гадюк»).

Іронічний наратив характерний для багатьох прозових творів В. Даниленка. Так, у сатиричному романі «Газелі бідного Ремзі» автор змальовує будні і свята країни Гюлістан, яка нагадує Україну: «Я зрозумів, Едіє, що рік у Гюлістані складається з трьох циклів: до свят, під час свят і після свят» і є лише один період, коли люди працюють. У цій країні, Едіє, росте корінь, який вони називають картопля У Гюлістані, Едіє, всі несамоовито працюють тільки у двох випадках: коли закопують і відкопують цей загадковий корінь» [9, с. 122]. Сатира на спосіб життя мешканців країни є ремінісценцією відомого твору зі світової літератури «Мандри Гуллівера» Д. Свіфта, де у сатиричній формі описане життя іншої країни – Англії. У романі В. Даниленка в назві країни «Гюлістан» присутня також певна конотація: адже «гюль» з перської та тюрських мов у перекладі – «квітка», копонент (“-стан”) – складова назв країн та регіонів – з перської «місце чогось», «країна». Тобто у буквальному перекладі – «квітуча країна», – яка в рецепції вітчизняного читача експліцитно асоціюється з Україною. Проте другий складовий компонент “-стан” формує назви держав Центральної Азії та Індійського субконтиненту, завдяки чому в контексті вигаданої сучасним автором країни відбувається розширення ареалу і посилення типізації зображуваних в романі явищ.

У повісті «Дзеньки-бреньки» в іронічному ракурсі описана зустріч відомих українських письменників XVI–XVIII ст.: «За столом сиділи переважно достойні люди. Уткнувшись носом в печеню, хрпів Транквіліон Ставровецький. Памво Беринда сьорбав борщ і сперечався з Герасимом Смотрицьким. Лаврентій Зизаній спрагав в'юни з хроном і непомітно витирав жирні пальці об сутану Лазаря Барановича, що сопів над «Мечем духовним». Він не звертав уваги, як збуджено тупав, сякався і підсовував коржі з маком Феофану Прокоповичу, що улесливо терся біля Мазепи. У гетьмана в голові крутилася вірша, але він не міг її скомпонувати в рака. Прокопович щось підказував і сикався допомогти, но словеси розсипаються, аки крупа. А усердніший муж і раб божий Феофан сєтоваше і посрамленість» [3, с. 159–160]. Постмодерністські риси простежуються у суміщенні різночасових пластів в одному «звуженому» гіперреальному просторі (за одним столом зустрічаються знакові постаті української культури XVI, XVII, XVIII ст.), в іронічній десакарлізації та підміні

«святинь» симулякрами (за Ж. Бодріаном) як результату постмодерністського тотального сумніву у будь-які авторитети. На мовно-стилістичному рівні іронічність твору увиразнюється шляхом уживання низки просторіч («хрпів», «сьорбав», «сякався»), фразем і метафоричних висловів («улесливо терся», «у голові крутилася вірша»), а також мови, стилізованої під урочистий стиль давньоукраїнської мови («словеси розсипаються, аки крупа»). Усе це набуває іронічності в поєднанні з епітетом «достойні» й розраховано на читача-інтелектуала, обізнаного з фактами біографії і творами зазначених персоналій. Звертаючи увагу на іронічний наратив у творчості митця, дослідниця Н. Яблонська зазначає, що «...іронічна модальність прозописьма Володимира Даниленка засвідчує неповторний, індивідуальний авторський стиль, де прочитуються традиції романтичної іронії: бунт проти світового зла, розуміння творчості як гри, синтез трагічного і комічного, високого і низького, реального і фантастичного, так звана «трансцендентальна буфонада» [2, с. 103].

У творах В. Даниленка простежується і постмодерністська текстова деструкція. Погоджуємося з Н. Кондратенко, що деструкція є «не тотальним порушенням структури або змісту тексту, а особливим типом цієї структури (або змісту), що подібно до прийомів «шокової терапії» впливає на адресата: внутрішньотекстові суперечності, скеровані на відображення специфіки еkleктичної реальності. І водночас текст, що містить деструктивні елементи, є цілісним і зв'язним утворенням, тобто парадоксально деструкція сприяє загальній гармонійній організації дискурсу» [10, с. 152].

У творах В. Даниленка деструкція реалізована на стильовому, жанровому та хронотопному рівнях. Зокрема, В. Шнайдер зазначав, що «химерна проза митця виникає на перетині барокових, сюрреалістичних і постмодерністських компонентів, демонструючи оригінальний національний характер його письма» [11, с. 167]. Особливостями його індивідуального стилю є наявність рис постмодернізму і містичного реалізму, залучення до художнього тексту елементів готичного, фентезі, мелодрами тощо. Письменник спочатку здійснює постмодерну реконструкцію мистецьких феноменів, надалі, використовуючи їх елементи, продукує авторський текст як нове мистецьке явище. На жанровому рівні В. Даниленко модифікує традиційні жанрові форми: історико-біографічний роман «Капелюх Сікорського», іронічний роман «Газелі бідного Ремзі», сатирична повість «Дзеньки-бреньки», гротескно-сатиричний роман «Клуб “Старий Пегас”», іронічно-психологічний роман «Маски Діани Стогодюк» тощо. Жанрові модифікації детерміновані посиленням сюжетної інтриги, художньої деталізації, формотворчих чинників, як-от: сюжетний паралелізм, внутрішній сюжет, недомовленість, аллюзійність, зміщення часопросторових векторів.

Про деструкцію традиційного хронотопу свідчить порушення хронологічної послідовності і просторових маніпуляцій у викладі матеріалу, що призводить до зміщення певних хронотопних площин. Як зазначалося, у сатиричній повісті «Дзеньки-бреньки» в одному місці і в один час зустрічаються усі знакові постаті нашого письменства: «“Моє довготерпіння кінчається!” – прорік во гніві Шевченко і витрищився на вісімдесятників. Та всує. ...Котляревський відкинув поли фрака і виголосив таку промову: “Ви всі як хочете, але дев'ятнадцяте століття я забираю з собою. Я вас сюди привів, я вас

звідси і виведу» [3, с. 191]. Поєднуючи персоналії із різних епох, автор творить новий художній світ, конструює певні віртуалії та симулякри, які реципієнт має сприйняти й розкодувати. Сучасний автор пропонує альтернативний погляд на усталені образи української літератури й певні ситуації, використовуючи прийоми постмодерного мистецтва.

У романі «Кохання в стилі бароко» деструкція наявна також на часопросторовому рівні: традиційний хронотоп руйнується шляхом уведення різних оповідачів – Горгулі, Заплеканої Вдови, братів Нечистюків, атлантів, які розповідають історію розгадування загадкового архітектурного кросворду, що змушує Валерія Колядевича і Юлію Маринчук знайомитися з історичними долями відомих киян, їхніх помешкань, містичних осередків Києва. Оповідачі змінюють хронотопні параметри твору (реальний та ірреальний світи, ретроспективні вставки, сновидіння, містичні мікросюжети тощо), а в результаті створюють особливий художній світ роману. Отже, деструкція в постмодерному тексті В. Даниленка передбачає трансформацію класичних наративів, деідеологізацію традиційних жанрів, гру сенсами, руйнування традиційного логоцентризму, експериментаторство з різними елементами змісту й форми.

Висновки і перспективи подальших досліджень. У прозовій спадщині В. Даниленка переважають такі постмодерні ознаки: використання прийому деконструкції, що детермінує жанровий синкретизм й стильовий поліфонізм; іронічність, що є наскрізною характеристикою творчості митця і дає йому змогу осмислити пострадянську дійсність; інтертекстуальні зв'язки з усною народною творчістю, літературою попередніх епох, міфологією і біблійними текстами, а також із власною творчістю; активізацію гри для моделювання художнього світу, створення підґрунтя для плюралістичних інтерпретацій літературного твору.

Перспективи подальших досліджень полягають у порівняльно-зіставних студіях, присвячених постмодерним мотивам творчості Володимира Даниленка й інших представників української і зарубіжної літератур.

Література:

1. Даниленко В. Вечеря на дванадцять персон: Житомирська прозова школа – лабораторія сучасної української прози, де ведуться експерименти для протидії чужим культурним агресіям: антологія. Київ: Генеза, 1997. 537 с.
2. Яблонська Н. Постмодерністський дискурс художньої прози Володимира Даниленка: дис. ...канд.філ.наук10.01.01. / Терноп. нац. пед. ун-т. Тернопіль, 2017. 211 с.
3. Даниленко В. Місто Тіровиван. Львів: Кальварія. 2001. 266 с.
4. Даниленко В. Кохання в стилі бароко. Львів: Піраміда, 2009. 300 с.
5. Козачук Н. Валерій Шевчук як герой творів Володимира Даниленка. URL: http://library.zu.edu.ua/vz/20/Vg_2010_20_14.pdf
6. Герасименко Н. Під маскою східної посмішки (українська іронічна новела 80–90-х рр. ХХ ст.). *Слово і час*. 1999. №6. С. 37–40.
7. Бондаренко О. Між гламуром і деспотизмом: Жінки в романі Володимира Даниленка «Клуб «Старий Пегас». URL: <http://ukrainka.org.ua/node/8941>.
8. Даниленко В. Клуб «Старий Пегас». Львів: ЛА «Піраміда», 2019. 252 с.
9. Даниленко В. Газелі бідного Ремзі. Львів: ЛА «Піраміда», 2008. 488 с.
10. Кондратенко Н. Деструкція в постмодерністському художньому дискурсі: сутність і типологія. *Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Філологічні науки. Мовознавство*. 2014. № 2. С. 152–156.
11. Шнайдер В. Демони кохання в мастку Тарновських. Даниленко В. Тіні в мастку Тарновських: повісті. Львів: ЛА «Піраміда», 2012. С. 165–178.

Korniyenko O., Hudovana N. Postmodern features of Volodymyr Danylenko's artistic prose

Summary. The article is devoted to the study of the development of the postmodernist discourse in modern Ukrainian literature on the example of the prose work of Volodymyr Danylenko. It is noted that in the works of the writer, the postmodern method of the game is implemented through the plot and compositional organization («Love in Baroque style»), this is a novel-quest that involves the «journey» of the main characters to a certain goal by overcoming difficulties. In some places, the reception of the game is realized with the help of intertextual connections: combining plots, images and quotes from various literary texts of previous eras, giving them new meanings, the author produces a new work of art («Masks of Diana Stohodyuk»).

In the process of researching V. Danylenko's creative heritage, the following types of intertextual connections were identified and characterized: with folklore, ancient mythology and biblical texts, works of Ukrainian and foreign literature, and his own works. Among the postmodern techniques used in the novel «Old Pegasus» are depictions of the national artistic life of the post-Soviet era, mockery of the colonial thinking of the Ukrainian artistic intelligentsia, etc.

A separate type of intertextual connections in the works of V. Danylenko are reminiscences and allusions to his own works, and the image of a fatal and mysterious woman who plays an important role in the life of the hero is a through image for his works. The analysis of V. Danylenko's prose works gives reasons to single out among the important features of his work the presence of irony and destruction, which is realized in prose at different levels – stylistic, genre, textual, chronotopic.

A conclusion is made about the superiority in the prose heritage of such postmodern features as intertextual connections with oral folk creativity, literature of previous eras, mythology and biblical texts, as well as with one's own creativity, existing rethinking of moral-ethical and value-worldview guidelines, original organization of the text material, filling it with new meanings, as well as creating a basis for a multiple interpretive approach to the text of a literary work.

Key words: postmodernism, V. Danylenko, prose, intertextuality, irony, play, destruction.